

THOMAS GLAVINIC

Hiszen ez én vagyok

(RÉSZLETEK A REGÉNYBŐL)

Délután elmegyek kajálni az indiai étterembe. Aztán átgyalogolok az 1-es metróhoz a Taubstummengasséra – az adottságaimhoz képest nem kis séta –, mivel azt hiszem, hogy az 1-es metró áll meg a Kardinal-Nagl-Platzon. Csakhogy az valójában a 3-as, át kell szállnom a Stephansplatzon.

Rohadt meleg van, az állomás hőmérője 22 fokot mutat. Mivel szokás szerint attól tartok, hogy fájni fogok, két pulóvert tartok a kezemben. Rádöbbenek, mi csoda marhaság, és rájövök, miféle összefüggés áll fenn a Naschmarkt indiai éttermében folytatott szakadatlan táplálékbevitel meg ama félelem között, hogy túl kevés réteget veszek magamra. Lassan tényleg kezdem felfogni én is.

A Kardinal-Nagl-Platz-i megállótól csak pár lépés a Rabenhof Színház. Ott olvas fel ma este a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője.

Thomas Gratzer, az igazgató, meg Roman Freigassner, a házi dramaturg azzal a harsány szívéllyel üdvözölnék, amelyről úgy vélik, ez az érintkezés bevett formája a művészkollégák között. Roman körülugrál, üvöltözik, a vállamat lapogatja, elmesél egy történetet, hátrálok, utánam nyomul, szinte nekiszorít a falnak, csaknem kiegészíti a zakómat a maga sodorta cigarettájával. Minden alkalommal ugyanez a műsor, elég nehezen viselem, viszont Freigassnert mint embert kedvelem, és nem visz rá a lélek, hogy megmondjam neki: normálisan szeretek beszélgetni az emberekkel, még ővele is.

A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője még nincs itt, a ruhatárban viszont összeakadok Daniellel, aki a Marco nevű haverjával érkezett, meg a Frankfurter Allgemeine kritikusról, ő tartja a bevezetőt. Elegáns és vonzó, ráadásul még okos is. Tetszik az arca. Megint egy olyan arc, amelyről lerí, hogy a tulajdonosa gondolkodik. Talán azért tűnik fel ez most annyira, mert előtte a tükörbe néztem.

Leülök az előcsarnokban Daniellel meg Marcóval. A bárban kapható bor nem kimondottan az esetem, de alkohol nélkül nem bírom ki az ilyesfajta rendezvényeket, úgyhogy fröccsözök. Marco Heineckent iszik, Daniel almát.

Barátságosan rám köszön egy nő. Visszaköszönök, pedig fogalmam sincs, ki csoda. Kis idő múlva mégis eszembe jut. Ott volt a Foer-vitán a *Wild* vendéglőben. Roman barátnője, Nora. Tiszta és ropogós, akár egy alma. Lebilincselőnek találok az ilyesfajta nőket, pedig a legkevésbé sem érdekelnek: olyanok, mintha

legalább két órán át áztatnák magukat naponta kétszer, természetesen egy olyan kádban, amelyben valami pH-semleges citrus-joghurt-keverék habzik. Sportolnak, nem isznak mást, csak ásványvizet, ötször mosnak fogat naponta, és tökéletesre manikűrözik a körmüket. Közben, vagy mindezzel párhuzamosan spanyolul tanulnak, vagy pedig orvosi szakkönyveket olvasnak. Ráadásul tényleg kedvesek is. Az anyjuk mindenestre büszke lehet rájuk. Az ilyen nők úgyszólván testetlen módon vonzanak. Ez ironikusan hangzik, pedig komolyan mondom.

Daniel üdvözi a lektornőjét, aki egyszersmind a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének a lektornője is. Bemutat bennünket egymásnak, a lektornő egy kicsit leül hozzánk. Mit mondjak, kommentár nélkül visszadobta az *Éjszakai műszakot*, és jóllehet szimpatikus, aligha fogok hosszan bájcsevegni vele, mert aki visszadobálja a könyveimet, az eleve az ördöggel cimborál.

Kezdődik a felolvasás, az utolsó sorba ülünk, ott több a hely. Megállapítom, hogy máris be vagyok rúgva. Pedig nem volt több mint négy pohár. Bosszant a dolog, úgyszólván gyorsan kiugrom egy ötödikért.

A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője meglepetésemre tud németül, mégpedig egész jól. Daniel és Marco mégis minden alkalommal felujjong mellettem, amikor beszéd vagy felolvasás közben angolra vált. Nagyjából úgy viselkednek, mint az előző generációk tagjai, ha feltűnt a képernyőn Mr. Spock. Nekem viszont már ez is mindegy, újra kimegyek borért. Egy belső hang azt súgja, feltartóztathatatlanul rohanok a szakadék felé, de nem hallgatok rá.

A felolvasás után egy bárszéken találom magam. Mellettem Klaus Nüchtern, a *Falter* című városi újság szerkesztője. A közelemben ácsorog Mailath-Pokorny, az önkormányzat kultúratanácsnoka is, két méter magas, és úgy néz ki, mint egy kazuár. A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője, aki láthatólag jól ismeri Karl Kraust, „Szervusz, Pokorny!” felkiáltással üdvözi. A városi tanácsnok nem érti az utalást, és zavarba jön. A hátam mögött Gratzer és Freigassner döntenek magukba a bort, rengeteg a betépett ember, vedelnek és kurjongatnak mindenfelé. Mivel nem találok semmi értelmes elfoglaltságot, belecsípek Nüchtern seggébe. Úgy fordul felém, mintha kést szúrtam volna belé. Szitkozódik, én meg röhögök.

A Neu-Wienben úgy helyezkedem, hogy senkit ne kelljen felállítanom a helyéről, ha vécre kell mennem. Velem szemben ül Daniel meg a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője. A nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének oldalán a városi tanácsnok – a házi fotósa időnként rászól, hogy csússzon egy kicsit balra, vagy dőljön előre. A városi tanácsnoktól balra ül a Frankfurter Allgemeine kritikusanője, esélye sincs, hogy onnan részt vegyen a beszélgetésben. Danieltől jobbra ül a német lektornő, a bal szélén Gratzer és Freigrassner urak ordibálnak, mellettem pedig (jobbról) a színész Maertens és (balról) Klaus Nüchtern foglal helyet.

Elhatározom, hogy mostantól megfontoltabb leszek, annál is inkább, mert a helyiséget mintha egy legföljebb 20 wattos villanykörte világítaná be. Az az ér-

zésem támad, hogy bandzsítok. Először csak egy pohárral, aztán majd meglátjuk, gondolom, és megpróbálok bort rendelni, csak hogy a városi tanácsnok magára vállalta a választás feladatát, és nem kapkodja el. Gratzer felordít: „Glavinic! A Glavinic válassza ki a bort!” Ideges leszek. Kimegyek a vécére, és visszafelé jövet rendelek magamnak egy fröccsöt. A sörösök előtt már ott állnak a korsók, a városi tanácsnok meg még mindig bújja a borlapot.

Mailath-Pokorny tósztot mond. Németül. Hangot ad ama reményének, miszerint a vendég jól érzi magát Bécs kies városában – „Látott már valamit?” –, és hogy nemsokára visszatér közénk. A jeles nap tiszteletére mindenkinek pörköltet rendeltek, pörköltet szalvétagombóccal. A városi tanácsnok házi fotója a vakuját villogtatja, van, aki tapsol. Aztán megérkeznek a tányérok, mindenki nekilát az ételnek, az osztrákok közül némelyek evés közben se hagyják abba a dohányzást. Eszem én is, mivel nincs jobb ötletem, ugyan hogy nézne ki, ha egyszerűen csak iszogatnék tovább, miközben a többiek pörköltet esznek szalvétagombóccal. Nem muszáj, hogy bárki is úgy gondolja: nekem már annyi.

Mégis, a pörkölt ellenére is egyre jobban elsötétül körülöttem a világ. Szóba elegendem Nüchternnel, csak hogy a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének jelenlétében olyan elesettnek érzi magát, hogy szakadatlanul provokál, és egyre jobban felingerel. Már túlságosan részeg vagyok ahhoz, hogy elengedjem a fülem mellett a megjegyzéseit, a beszélgetésünk következképp értelmetlenségbe fullad.

Nem így velünk szemben. Ott Daniel meg a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője épp a frázis természetéről cserél eszmét, természetesen angolul. Bal felől a városi tanácsnok próbál újra meg újra benyomakodni a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének látókörébe: „Tudja, mi bécsiek szeretjük ám a pörköltet!”

A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője bólogat és mosolyog, közben pedig olyasfajta pillantást vet a városi tanácsnokra, amilyennel az elmebetegeket szokás megnyugtani. Daniel érdeklődve vizsgálja a mennyezet stukkóit, miközben a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője alapos kioktatásban részesül az osztrák konyha jótéteményeiről. Amikor a városi tanácsnok végre elnémul, a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője visszafordul Danielhez, és most Thomas Bernhardtól kezdenek beszélgetni. A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője igen nagyra tartja Bernhardtot, kiváltképp a humorát. Daniel szerencsére ellentmond.

Közben megittam öt további fröccsöt, és közvetlen szemkontaktus nélkül társalgok az asztal túloldalán ülő rabenhofosokkal. Mindegyikünk egyenesen maga elé motyog, úgyhogy a szemben ülőknek szükségképp az az érzésük támad, hogy hozzájuk beszélünk, és csakugyan: a rabenhofosok felől ülő német lektornót meg a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjét az én oldalamon láthatólag egyre jobban feszélyezi a dolog. Azt meg végképp nem lehet mondani, hogy halkan beszélgetnénk. Ide-oda röpködnek a szokásos, kölcsönös sértések és provokációk. Magam is belátom, hogy úgy viselkedünk, akár a gyerekek, amikor a rossz magavise-

letükkel akarják felhívni magukra a látogató figyelmét, de már elveszítettem az önkontrollomat.

Épp ennél a gondolatnál járok, amikor fél füllel meghallom, hogy a városi tanácsnok a gyerekeiről kezd el beszélni. Ez a téma felkelti az érdeklődésemet, úgyhogy megkérdem, vajon hatvanöt centivel születtek-e, ami nem vált ki éppen tomboló lelkesedést. Megpróbálom összeírni, mit ittam eddig, a cédula azonban két tollvonás között titokzatos módon eltűnik a kezemből. Így aztán végighallgatom, ahogy Nüchtern bemutatkozik a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének, aki időközben már a materializmusról értekezik Daniellel.

Nüchtern azt mondja, egy, a *Village Voyce*-hoz hasonló városi újságnak dolgozik. Megpróbálok közbeszólni, de már nem tudok értelmes szavakat kiejteni. Balról Gratzter üvölt a fülemben: „Glavinic, igyál egy kávé!” Az tényleg nem lenne hülyeség, mindazonáltal szánalmas állapotom ellenére még nyugtázom a mosolyt, amellyel a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője megajándékozta Nüchtern-t. Tényleg barátságosan mosolyog, még csak nem is leereszkedően, mert a leereszkedés már túlon túl szívélyes volna.

De jó lenne, ha én is így tudnék mosolyogni!

A városi tanácsnok közelebb hajol a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjéhez, és határozottan kijelenti: „Még mindig elég sok fiáker van a városban!”

Igen, látott is egy párat, feleli amaz, rátölt a vörösborára, aztán újra Danielhez fordul.

Úgy érzem, megtáltosodtam, és szeretnék a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének elmagyarázni valami fontosat Capote-ról. Vesztetemre angolul próbálkozom, és csak a „Truman” meg a „Capoti” szó jut eszembe, amit a rabenhofosok féktelen röhögéssel nyugtáznak. Megpróbálom újra, ezúttal németül, de magam is érzem, hogy a próbálkozás kínos kudarcba fullad. A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője engem is business smile-ban részesít. Daniel azt mondja neki: „Thomas írt egy igen jó könyvet, a *Kamerás gyilkost*, az épp neked való lenne”. Ez úgy feldob, hogy nyomban a *Carl Haffner, avagy a döntetlen vonzalma* című első könyvemről kezdek mesélni a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjének. Azt legalább lefordították angolra. Olvassa el azt, a *Kamerás gyilkos* jobb ugyan, de csak németül van meg.

„Nyugi – Daniel bal felé bök az ujjával, ahonnét a nyugati világ legnagyobb sztárszerzője mosolyog és mosolyog és mosolyog rám rendületlenül – olvas németül.”

„Ja, tényleg” – felelem, és a rabenhofosok zajos gúnykacajától kísérve egy időre kivonom magam a társalgásból.

„Jó minálunk a levegő” – fordul a városi tanácsnok a nyugati világ legnagyobb sztárszerzőjéhez. Fenti állítását a bécsi *Village Voice* munkatársa is megerősíti. A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője bólogat, arcáról továbbra sem hervad le a mosoly, miközben halkán odasúgja Danielnek: „Szívesebben hevernék kiterítve

a hullaházban, mint hogy itt idéetlenkedjek.” Aztán folytatják eszmecseréjüket a materializmusról. Eszembe jut egy szép hely a *Svejk*ből, az, amikor a részeg tábori lelkész kijelenti: „Alkoholt inni a legalantasabb materializmus!” Magam sem értem, miféle indítatásból – talán hogy tovább emeljem a társaság már amúgy is emelkedett hangulatát –, megpróbálom elmesélni, de valami érthetetlen hebegésnél többre már megint nem futja.

Miután egy időre alámerültem a sötétségben, üres helyeket fedezek fel az asztal jobb szárnyán. Úgy emlékszem, kezet nyújtottam valakinek, alighanem a német kritikusnőnek is. Tudatára ébredek, hogy ismét rettenetes dolgok zajlanak körülöttem. A bécsi *Village Voice* munkatársa láthatólag már jó ideje rám szállt, soha nem láttam még ilyen elesettnek. Alacsonynak és hájasnak nevez. Mivel legrosszabb esetben is csak kissé dundi vagyok, alacsony viszont nem, kerek perec a szemébe mondom, hogy hülyeségeket beszél. A rabenhofosok közbekiabálnak, röhögnek és kurjongatnak, én meg arra kérem a bécsi *Village Voice* munkatársát, hogy ugyan ne foglalkozzon már annyit a testemmel. Kiejtem a számon a homoszexualitás szót. Felháborodva vág vissza: „Micsoda? Még hogy én? Ugyan ki csípett bele az előbb a seggembe?”

A nyugati világ legnagyobb sztárszerzője ebben a pillanatban előrehajol, és mosolyogva azt mondja a német lektornőnek: „Ulrike, could we leave now?”

Miután mindenkitől – még tőlem is – rendíthetetlen szívéllyességgel elbúcsúzott, visszaülök a helyemre, és meredten bámulok magam elé. Szóba elegyedem valakivel, de fogalmam sincs, ki az, míg végül nagy nehezen felismerem a kazuárfőfát. Itt vannak még a rabenhofosok is. A városi tanácsnok Gratzerral beszélget. Fogalmam sincs, mennyi idő telik el, míg egyszer csak újabb vitába keveredem valamelyik rabenhofossal (a hangok egymástól való megkülönböztetésének képességét már rég elveszítettem), és úgy döntök, ennyi elég volt. Búcsúzkodás és fizetés nélkül távozom.

A taxi ablaka nyitva. Megkérem a sofőrt, hogy húzza fel. Neki aztán tökmind-egy.

*

Mikor felkelek, Else már nincs itthon. Mielőtt elindult Stanislausszal a gyerekorvoshoz, még készített nekem egy termosz kávé. Küldök neki egy sms-t: *Köszönöm! Jó reggelt! Szeretl.* Aztán átfutom a beérkezett üzeneteket. Daniel azt írja, vegyem meg az új *Volltextet*, van benne egy érdekes cikk. Ifjúkori barátom, Gerfried Göschl, aki épp most jött vissza az Everestről, megírta, mikor lenne alkalmas neki, hogy találkozzunk a szülőfalujában. A Herceg pedig ezt írja:

már megint leitattál te rohadék

Tegnap halat ettünk vacsorára *Umarnál*. Ezt minden hónapban megteesszük egyszer, aztán leöblítjük borral. A Hercegen érdekes jelenség figyelhető meg: ha berúg, elveszíti a kontrollt az arcizmai felett – többé vagy kevésbé, az alkoholi-záltság mindenkori fokától függően. A szája lassabban nyílik, a tekintete mind-

untalan oldalra kalandozik és üveges. Egyébként semmi különös, nyilván sok emberrel előfordul, de csak rajta látom ilyen világosan. Aki ránéz, nyilván azt gondolja, ez az ember egész nap ivott. Pedig valójában soha nem iszik többet két pohárnál.

Tegnap megint a kutyájával jött. Alapjában véve félek a kutyáktól, ugatnak, némelyik ráadásul még harap is. Ha meglátom az utcán a szomszéd házban lakó tetovált izomagyút a még csak szájkosarat sem viselő harci kutyájával, rögtön elfelejtek minden nagy fáradtsággal belém nevelt humanizmust, és elképzelem, hogyan lehetne mind a kettőt elintézni egy-egy tarkólövessel. A kutyát is, meg a gazdáját is. Aztán persze nyomban megfeddem magam, mondván: minden gonosz cselekedet a gonosz gondolatokból fakad, és ettől lelkiismeret-furdalásom támad. De a kutyák meg én – két külön világ. Baldurral viszont nincs semmi gond. Nem tudom, milyen fajta, a Herceg minden alkalommal elmagyarázza, de valahogy nem bírom megjegyezni. Mindenesetre még a pórázát is megfogom, ha a Hercegnek esetleg véére kell mennie, és rendszerint még a biztonságérzetemet sem veszítem el tőle túlságosan.

Hát igen, tulajdonképpen nem is érzem magam olyan nagyon rosszul. Már-mint olyankor, amikor azon kapom magam, hogy a tarkólövésről fantáziálok. Tudom, hogy az ilyesmi nem helyénvaló, de bizonyos értelemben nem több, mint jogos lelki önvédelmi kihágás. Mégis rossz tőle a közérzetem. Nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy egyszer esetleg még olyan helyzetbe kerülhetek, hogy megfélelkezem magamról, ami viszont azzal a következménnyel járhat, hogy vagy a börtönben, vagy a kórházban kötök ki (az utóbbinak a valószínűsége jóval nagyobb).

Rendbeszedem magam. Végiggondolom, nálam van-e minden. A téli gumik már a csomagtartóban, elrakom a papírokat. Nem egy öröm, hogy nekem kell a műhelybe mennem, de muszáj elintézni ezt is, különben megkapom Elsétől a magamét.

Ahogy kilépek a lépcsőházba, két nő áll a szomszéd ajtó előtt. Egymás háta mögött. Az egyik jóval alacsonyabb a másiknál, akinek a vállára tette a kezét, mintha zakatolni készülnének, akár a gyerekek. Az alacsonyabbik megszólít:

„Segítene, kérem? A hölgy kulcsa nem megy bele a zárba!”

Az agyam pillanatnyilag nyilván ki van kapcsolva. Csakis ezzel magyarázható, hogy nem fogom fel, amit magam előtt látok. Illedelmesen odalépek hozzájuk, és megpróbálom bedugni a kulcsot a zárba – hasztalan. Még mindig gyanútlanul vizsgálgatni kezdem.

„Nem a kulcsot tévesztették el, hanem a lakást. A kulcs az 1/c-hez való, ez viszont itt a 18-as lakás. Menjünk le a legalsó szintre.”

Mondom mindezt ostoba mosollyal, aztán felemelem a tekintetemet, ránézek az egyikre, ránézek a másikra – és hátralépek. Hiszen ez a kínai nő a pincéből. Bambán vigyorog rám. Az arcán zúzóadás, a homlokán úgyszintén. Csak a háta

mögött álló apró termetű nő segítségével képes úgy, ahogy megállni a lábán. Vas-
tagon árad belőle a piaszag.

„Mi történt?”

„A járdán hevert pár házzal arrébb” – suttogja az apró termetű nő. „Azt mond-
ja, a másodikon lakik.”

„Akkor bizony téved.”

Megmutatom neki a kulcsot, rá van írva, hogy 1/c. Épp csak az ujjam hegyével
tartom, undorítóan meleg, ráadásul az ilyen helyzetekben mindig rám tör a féle-
lem, hogy esetleg megfertőződöm hepatitiszsal. Segítek az apró termetű asszony-
nak, valahogy bepakoljuk a kínai nőt a liftbe, de gondosan kerülök minden köze-
lebbi érintkezést. Szótlanul megyünk lefelé. Kinyitom a lakás ajtaját.

„Ne hívjuk ki a mentőket?” – kérdem.

„Azt mondja, ne.”

„Ismeri?”

„Nem.”

Tanácsalatosan álldogálunk a nyitott ajtó előtt. Az alkoholista szomorú mosoly-
lyal pillant rám, mintha én lennék az oka az összes bánatának, mintha mondjuk
nemrég hagytam volna el, de bizonyára ugyanígy nézne akkor is, ha egy szarvas
állna itt a helyemen.

„Elboldogul... elboldogul egyedül?” – kérdem az apró termetű nőt.

„Igen.”

„Én azért mégis csak telefonálok” – mondom.

Örülök, hogy elszabadulhatok, részeg nőket felmosni és ellátni a sebeiket, ez
valahogy nem az én világom. Az autó felé menet felhívom a mentőszolgálatot.
A diszpécser rögtön azt kérdi, kért-e a páciens orvost.

„Nem, sőt kifejezetten azt mondta, hogy nem kér. De ahogy kinézett, mégis-
csak...”

„Akkor teljesen felesleges kimennünk. Hogy valakit az akarata ellenére orvosi
ellátásban részesítsünk, azt tiltja a törvény.”

„De hát az a nő beszámíthatatlan állapotban volt!”

„Az mindegy. Csak a rendőrség rendelheti el a kezelését.”

„Most akkor hogy is van ez? Ha berúgok, betöröm a fejem, és zavarodottsá-
gomban nem akarok orvost látni, akkor a feleségemnek ki kell hívnia a rendőrsé-
get?”

„Igen, valahogy így. Ez esetben persze...”

Megköszönöm a tájékoztatást, és kinyomom a telefont. Egy pillanatra felötlik
bennem, hogy talán tényleg ki kellene hívni a rendőrséget. De elvetem. Az apró
termetű asszony – de ki volt vajon, ki lehetett? – magabiztosnak és talpraesett-
nek tűnt. Biztos megteszi, amit tenni kell. De hát ki lehet? Ki az, aki részegeket
szed össze az utcán, hogy ágyba dugja őket?

A műhely felé menet több különböző lehetőséget vázolok fel, egyik vadabb, mint a másik. Előfordulhat, hogy egy tébolyult gyilkos kezére bízom a kínai nőt. De az is megeshet, hogy csak az ékszereket lopja el az apró termetű asszony. Vagy szexuálisan visszaél a kínai nő magatehetetlen állapotával. Talán tényleg teljesen el van szállva, és miszlikre vagdossa a ruháit. Minden lehetséges, alapjában véve bárhol és bármikor lehetségesnek tartok bármit.

A kocsit a műhely előtti parkolóban hagyom. Az irodában két dohányzó, ötven körüli férfit találok, meg egy farkaskutyát. A kutya az egyik sarokban fekszik, alatta mocskos takaró, azt csapkodja a farkával. A levegő áporodott, a kis helyiségben vágni lehet a cigarettafüstöt.

„Fölraknák nekem a téli gumikat?” – kérdem barátságosan.

„Persze” – feleli a kopasz. „Felnivel, vagy felni nélkül?”

„Felni...?” – felelem vontatottan.

„Na, hát felnin vannak vagy nem?”

„Hát, hogy is mondjam... a felni... szóval nem tudom...”

A két férfi jelentősegteljesen összenéz. Gondolkodom. Mit jelentsen ez, mi a fenét akar a tag? Persze hogy van a gumiban valami, az a fém szar, amit nevezhetünk akár felninek is. De ki tudja, talán nem is úgy hívják. Mert ugyan mi értelme lenne a guminak enélkül a bizonyos „felni” nélkül? Vagy van, aki csak az üres gumival jön ide? Lehetséges az egyáltalán? Szóval könnyen meglehet, hogy a felni valami teljesen mást jelent, mint amit én idehoztam.

Megpróbálom benső meghasonlottságomat megértetni a két férfival, de hasztalan. Újabb jelentősegteljes pillantást váltanak.

„Na, álljon be a kocsi a csarnokba.”

Igyekszem mielőbb kijutni. Beindítom az autót, és végiggondolom, mi lesz, ha abbéli igyekezetemben, hogy kiköszörüljem a csorbát és bizonyosságot tegyek autóvezetői képességeimről, meghúzom valamelyik parkoló autót. De megy minden simán. A férfi vet egy pillantást a csomagtartóban heverő gumikra.

„Na, hát felnin vannak.”

Rámosolygok. Visszamosolyog, de a szeme nem. Visszamegyünk az irodába.

„Ki is centírozzuk a gumikat?”

„Kicentírozni?”

„Legalább az elsőket.”

Ránézek. Elönt a forróság. Lövésem sincs, mit jelent az, hogy kicentírozni, de rohadtul nem is érdekel. Mindig is nagy ívben szartam az autókra, utálom ezt a műhely-filinget, az olajszagot, a mocskot, a kék overallos szerelőket, ezt az egész szellemtelen és vigasztalan atmoszférát. Csakhogy – semmi kedvem még azt is elmagyarázni a kopasznak, hogy gőzöm sincs, mi a fenét jelent a centírozás.

Úgyhogy megrendelem az első kerekek kicentírozását. A kopasz megint összenéz a kollégájával – amaz szótlanul, szájában a füstölgő cigarettával támasztja

az íróasztalt –, és kitölti a munkalapot. Kijelentem, hogy két óra múlva visszajövök az autóért.

Éhes vagyok. A Naschmarkt itt van a közelben. De nem akarok az indiai vendéglőbe menni, nem és nem, nem fogok mindennap indiai kaját enni. Pár hete emésztési zavarokkal küszködöm, hol emitt csikar, hol amott szúr, és nagyjából naponta ötször attól tartok, hogy hamarosan kénytelen leszek mentőt hívni, mert egy készülődő bélperforáció előjeleit vélem felfedezni ebben a hascsikarásban. Szóval egy hónapig semmi chicken methi.

De akkor hol egyek? Ilyenkor?

Az *Umar* mellett döntök. Aranykeszeget eszem chilis tésztával, mint tegnap este a Herceggel. Hozzá egy kis fehérbor. Az étel jó, mégsem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy egy party utolsó túlélője vagyok. Szemügyre veszem a szomszéd asztalt, ott ültünk tegnap este.

Csak evés után horgad fel bennem a kétség, hogy táplálkozástechnikai szempontból vajon tényleg a chilis tészta-e az indiai kaja ideális alternatívája. De addigra már késő. Úgyhogy beülök az *Amacora*-ba egy nagy pohár grappára. Mire megiszom még kettőt, ideje elindulni az autóért.

„Milyen modell volt?” – kérdi a kopasz.

„Hmmm” – felelem.

Egy hajsza válasz el az összeomlástól. Felteszem magamnak a kérdést, vajon miként lehetséges, hogy képtelen vagyok megjegyezni az autó modelljét. Nyakamat nyújtogatva sandítok kifelé.

„Az ott – az a fehér! Haha!”

„Jó, de milyen modell?”

„Az isten szerelmére, mit tudom én, milyen modell, tudja, ez voltaképpen a feleségem kocsija. De már ő is az anyjától kapta.” Sunyi mosoly. „Olyan ritkán járok vele, hogy fogalmam sincs, milyen...” Torokköszörülés, állvakargatás. Cinkos pillantás a szótlánul dohányzó kolléga felé.

„A kulcs miatt kértem. Van itt vagy tíz darab kulcs. Milyen modell?”

„Ha jól emlékszem... Mitsubishi. Nem?”

„Mitsu... igen, van itt egy. Gunther van a kulcstartóra írva.”

„Az az, persze! Gunther az apósom, hehe... Hohó!”

Leírhatatlan pillantások. A férfi halk sóhajjal kezembe nyomja a kulcsot, aztán a pulton keresztül elém tolja a számlát. Fizetek. A számlát meg a visszajárót begyömöszölöm valamelyik zsebembe. A kutya minden látható ok nélkül ugat.

Este taxival megyek be a belvárosba. Heidi List, Thomas Maurer barátnője ma 35 éves. Belépek egy étterembe, amely első pillantásra igen elegánsnak tűnik. Úgy érzem magam benne, mintha rossz helyre tévedtem volna. Négy asztal van mindössze. Körülnézek, nem látok ismerőst. Sötét bőrű pincér lép hozzám, Srí-Lanka-inak nézem, de ki tudja, lehet, hogy pakisztáni vagy indiai, vagy talán

máshonnet való. Hogy mit akarok. Nyersen teszi fel a kérdést, hajlok arra, hogy ezt a nyelvi nehézségek számlájára írjam, mert a beszéde alig érthető. De van itt még valami: az apró embernek – egy fejjel alacsonyabb nálam – barátságatlan kisugárzása van.

„List” – mondom. „A List névre foglalt asztalt keresem.”

„Szlcs, szlcs, nnn?”

„Tessék?”

„Szlcs! Szlcs! Haj!” A pillantása gonosz szikrákat lövell.

„Hogyan, kérem? Listet keresem! Listet! Vagy Maurert! Az asztalt! Amit foglaltak!”

„Szlcsna! Szlcsna! Haj!” – kiabálja.

Segélykérőn körülpillantok. A négy asztal közül kettőnél ülnek, a fiatalokat azonban láthatólag nem hozza lázba a jelenet. Alighanem ők is végigélték már ugyanezt.

„Na ide hallgasson! Nem tudom, jó helyen járok-e. Nem foglaltak itt asztalt List névre?”

„Szülcsnap nnep?” – üvölt rám.

„Szülcsnap? Nnep? Igen! Hát persze! Hahaha!”

Szó nélkül sarkon fordul, és elindul hátrafelé. Ezt felszólításként értelmezem, hogy kövessem. Úgy is van, egy hátsó szobába lépek, a közepén hatalmas asztal, körülötte tíz, tizenöt, tizennyolc széket számolok össze hamarjában, épp az ekkora társaságokat kedvelem a legkevésbé. Én vagyok a harmadik vendég. Az asztalnál egy nő meg egy férfi ül. Üdvözöljük egymást. Indiántáncot lejtek az asztal körül, mert egyik helyet sem találok megfelelőnek. Végignézik a szerencsétlenkedésemet. Végül leülök velük szemben. Amikor már túlságosan nyomasztóvá válik a hallgatás, teszek egy vicces megjegyzést. Viccelődnek ők is, a még jelen nem lévő ünnepeletről beszélgetünk (ők mondják folyton, hogy ünnepelt, nem én).

Lassanként megszomjazom, nemcsak azért, mert a fal mellett álló vitrinekben több tucatnyi palack van kiállítva. A pincér az első meg a hátsó helyiséget összekötő folyosón ácsorog, és gonosz tekintettel bámul. Nem unottan, hanem gonoszul. Intek neki. Beletelik némi idő, mire kegyeskedik hozzám fáradni.

„Milyen fehérboruk van?”

„Hka hka, arbra hmnjumm!”

„Rendben van, akkor hozzon egy fehérburgundit, jó sok vízzel.”

Dühös képpel távozik. Három perc múlva egy pohár bort tesz elém az asztalra. Nem felejtette el a vizet sem. Belekortyolok a borba. Jó. Felötlik bennem a kérdés, hogy a pasas vajon nemcsak színészkedik-e. Képtelen akár egyetlen épkézláb szót is kinyögni, de a fehérburgundit megérti.

Lassanként szállingóznak a vendégek. Nincs köztük egyetlen ismerős sem. Nem ül le mellém senki. Aztán megérkezik Heidi, arcon csókol, és mellém telepszik. Mellé meg leül Thomas Maurer, körbeköszönget, aztán rám pirít, hogy mi-

ért vagyok már megint nyakkendőben. Átadom Heidinek az ajándékot, egy finom csokoládéból készült naprendszer, vagyis egy csokinapot meg kilenc kisebb, perze nem méretarányos csokigolyót, belga csokoládé az egész.

Rendelek magamnak még egy pohár bort, a pincér nem hozza ki.

További vendégek érkeznek. Egyikük hozott magával egy palack pezsgőt, és megkérdi a pincért, megihatjuk-e. Nem éppen érdektelen végignézni a kézzel-lábbal folytatott társalgást. A pincér dühös képet vág, de most legalább van rá oka. A vendég Heidihez lép, átadja neki a palackot, és sajnálkozva közli, hogy nem ihatjuk meg a pezsgőt. Heidi bemutat bennünket egymásnak. „Clemens Paulustor-Fellsenstein”, mondja felém fordulva. „Ő pedig Thomas Glavinic, tudod, aki a *Kamerás gyilkost* írta, Thomast – jobbra, Maurer felé mutat – láttad már a színpadon.”

„Áááá!” – mondja Paulustor-Fellsenstein, és helyet foglal a bal oldalamon.

Integetek a pincérnek. Az mord ábrázattal épp az előre elkészített ételt töltögeti a tányérokba. Mint kiderül, húsos bab. Az illata nem rossz, de elég furán néz ki. Csak azért kóstolom meg, mert eszembe jut, amikor Heidi legutóbbi partyján Maurer a szememre hányta, hogy „nem vagyok elég nyitott az új élményekre”, mivel nem akartam a vadonatúj, szuperéles kínai konyhakésével paradicsomot vágni.

Maurer tekintélye végül mégis csak elegendőnek bizonyul arra, hogy az asztalra kerüljön néhány üveg bor. Kiszolgálom magam. Olykor váltok pár mondatot a mellettem ülő Clemensszel – nagyjából egyívásúak vagyunk –, de főleg Heiddel beszélgetek a 35-ös számmal kapcsolatos problémáiról. Amikor a többi vendég lecsapja a kezemről, Maurer azzal traktál, hogy bérelni akar valahol Bécs környékén fél hektár szőlőt. Saját bort szeretne csinálni. Tetszik az ötlet, úgyhogy arra kérem, ne feledkezzen meg rólam, ha egyszer majd eljön a cselekvés ideje. Meg is ígéri, rátöltök az övére is, a magaméra is, lassan sötétedni kezd körülöttem, vagy a világitást csavarta le valaki, vagy hatni kezd a délutáni pálinka meg a mostani bor.

Jól érzem magam. Pár órája megtudtam, hogy az *Éjszakai műszakot* kiadja a Hanser. Első osztályú kiadó. Csakhogy ezzel még mindig nincs vége a várakozásnak, várhatok tovább, amíg történik valami. Vajon ki fog felhívni? A lektorom? Az igazgató?

Iszogatok tovább. Az asztal körül lassanként fellazul a rend. Heidi átült a túloldalra, Thomas Maurer a Schalko nevű rendezővel ácsorog az egyik sarokban, mellettem két ifjú leszbikus smárol, mégpedig úgy, hogy lehetőleg mindenki láthassa: ez a két nő nagyon-nagyon szereti egymást. Mellettük két másik rövid hajú nő álldogál, és minden alkalommal, amikor átpasszírozom magam közöttük, *csaknem* tesznek rám valami megjegyzést. Nem tudom, sikerül-e megmagyaráznom ezt a *csaknem*-et: a két nő offenzív, már igencsak emelkedett hangulatban vannak, szemérmetlenül bámulnak az arcomba, amikor pedig átréselem

magam közöttük és visszafordulok, mosolyogva méregetnek. Van a dolognak valami némileg agresszív, de semmiképp sem barátságtalan jellege. Fontolóra veszem, hogy legközelebb inkább majd a túloldalon... csakhogy az gyávaság volna. És különben is: valahol szimpatikusak.

Megállapítom, hogy be vagyok rúgva, és halálra unom magam. Azt teszem, amit az ilyen helyzetekben mindig: előveszem a mobilomat. A hangulatom a mai nap örömteli fejleményei ellenére egyre jobban közelít a mélypont felé. Felteszem magamnak a kérdést, vajon miért is adódnak folyton problémáim a kiadókkal. Elhatalmasodik rajtam a szokásos, második palack utáni önsajnálát, végigpörgetem a tárolt számokat, ki vagyok akadva az irodalmi életre. Nem sokat gondolkodom, egyik számot törölöm a másik után, mert jelen állapotomban hivatali telefonszámoknak tekintem őket.

Heidi megint leül mellém. Valahogy könyvekre tereli a szót, megemlíti néhány címet, amelyeket épp most olvas vagy nemrég olvasott. A mellettem ülő Clemens fél füllel meghall valamit, közbeszól.

„Micsoda?” – kiáltja. „Te írtad *A világ felmérését*?”

„Nem, sajnos nem.”

„Nem olvastam az egészet, csak egy pár részletet, valami folyóiratban, mi is a címe...”

„*Volltext*” – segítem ki készségesen.

„Igen, *Volltext*, előfizettem rá, és abban olvastam, tudod, azt a párhuzamos életrajzot, Gauss és Humboldt, igen érdekes.”

Heidi ebben a pillanatban megint magamra hagy, egyedül maradok Clemensszel. Kezdetét veszi hát az, amit egyetlen partyn sem lehet megúszni: az irodalmi vita. Hadonászok, hogy a Srí-Lanka-i hozzon még bort, de esze ágában sincs kiszolgálni. Az asztal túlsó végén felfedezek egy megkezdett üveget, amely mindeddig elkerülte a figyelmemet. Megkérem Clemens, hozza ide, azután majd kérdezhet, amit csak akar. Megteszi nekem a szívességet, iszom egy kiadós kortyot. Faggatni kezd a maga udvarias, naiv, fesztelen módján. Egy idő után egész rokonszenvesnek találom, csakhogy a téma – én, ill. az, amit írok – rettenetesen az idegeimre megy. Kénytelen vagyok felsorolni az összes regényem címét, a *Hogyan éljünk?* láthatólag különösen felkelti az érdeklődését.

Fél óra múlva, miután két ízben is legalább egy percig farkasszemet néztem a pincérrel anélkül, hogy bármi is történt volna, Clemens félbeszakítja a társalgást, és előrántja a diktafonját. Lenyomja a record gombot, és a helyiséget betöltő lármát túlharsogva beleüvölti a mikrofonba:

„HOGYAN ÉLJÜNK?... írta... GLA-WE-NITSCH... NA... MI IS A KERESZT-NEVED?”

„Thomas” – suttogom.

„THOMAS!” – üvölti.

Teljes sötétség vesz körül. Annyit mégis érzékelek, hogy a helyiségben mindenki, de tényleg mindenki minket bámul. Engem bámul. Még a pincér is. Rámutatok az üres poharamra. Erre elfordítja a fejét.

*

Este lesz az első felolvasásom az *Éjszakai műszak*ból, a szabad ég alatt, a bécsi Museumsquartierban. Az addig hátralevő órákban adnom kell egypár interjút, és holnap reggel teszik közzé a longlistet.

Keveset aludtam az éjszaka Stanislaustól. Újabban vécére akar menni reggelként ahelyett, hogy a pelenkájába csinálna, úgyhogy hatkor ki kellett vinnem. Ő visszaaludt, én nem. Kilenckor ébred, visszafekszem, fél egy van, amikor felébredek. Fél óra múlva élő adásom van a rádióban, úgyhogy nem kéne feltétlenül elkésznem.

Taxival megyek az ORF-hez, a műsorvezető már vár. Kaindlgruber úr; nem láttam a *Viennale*-filmdíj zsűrijének ülése óta. A *Napról napra* közkedvelt műsor az Ö1-en, az egyetlen osztrák kulturális adón. Betelefonálhatnak és elmondhatják a véleményüket a hallgatók is. Eleinte ideges vagyok, és dadogok. *Szedd össze magad, te szerencsétlen, élő adásban vagy!* gondolom, és meglepetésemre néhány mondat után már tényleg jobban működik a dolog. Kaindlgruber előzékeny, igyekszik megkönnyíteni a helyzetemet, mindig van kéznél egy-egy újabb kérdés. Lassanként megjön az önbizalmam. Beszélgetésünk témája a magány és a félelem.

Kaindlgruber: És máris itt van az első hívás, Peschl úr. Parancsoljon, Peschl úr.

Peschl úr: Hát csak azt akartam mondani, hogy a 64. oldalon tartok a könyvben, és nagyon izgalmas.

Glavinic: Köszönöm szépen, nagyon örülök.

Kaindlgruber: Köszönjük, Peschl úr. A következő telefonálónk Mitterlöhner asszony.

Mitterlöhner asszony: Csak azt akartam mondani, hogy az ilyen témák sokszor szinte benne vannak a levegőben. És manapság ilyen téma a magány! A magány nagy téma! Mert a társadalmunkban egyre több a magányos ember! Csak ezt akartam mondani.

Kaindlgruber: Glavinic úr?

Glavinic: Igen, a magány nagy téma. De azért nem vagyok benne biztos, hogy manapság tényleg magányosabbak az emberek, mint régebben. Vagy depressziósabbak, mert hát nagy téma a depresszió is, nem igaz, azt mondják, ma sokkal több a depressziós ember, mint azelőtt, pedig lehet, hogy ez nem is igaz... *locsifecsi... szófosás... (Mi a francot beszélek itt összevissza? Hogy fogok lejönni erről a baromságról?)* Valahogy úgy vagyunk ezzel is, mint a finomporral. *(Te jó Isten.)* Régebben még több is volt belőle, mint manapság, de nem tudta senki, úgyhogy csak nemrég kezdtek el beszélni róla. *(Nem hiszem el, hogy ezt én mondom.)*

Az irodalmi elődök kerülnek terítékre. Kaindlgruber Marlen Haushoferre tereli a szót.

Kaindlgruber: És közben újabb hívásunk érkezett, Plank asszony. Parancsoljon, Plank asszony.

Plank asszony: Szóval csak azt akarom mondani, hogy a szerző olyan motívummal dolgozott, ami már korábban is létezett, Marlen Haushoferra gondolok, ugyebár. Mivel hogy azt írták, plágium, meg ilyesmi. Haushofer, igen, a hatvanas években.

Kaindlgruber: Glavinic úr?

Glavinic: (*Felbérelt ribanc.*) Hát, amikor a könyvet kitaláltam, a barátaim főleg Rosendorfert emlegették mint elődöt, a *Grosses Solo für Antont*. De én nem ismertem. Aztán kaptam egy levelet Herbert Rosendorfertől. (*Én Rosendorfertől kapok leveleket, hülye picca, te meg a csomagküldő szolgálattól.*) Az állt benne, hogy tetszett neki a *Kamerás gyilkos (bizony, bizony!)*, és kért tőlem valamit abba a dél-tiroli napilapba, amelynek az irodalmi rovatát szerkeszti. Visszaírtam neki, hogy szövegem nincs, viszont van egy kérdésem... Leírtam neki a problémámat...

Kaindlgruber: Szóval Rosendorfer levele teljesen véletlenül érkezett, és semmi köze nem volt a Maga könyvéhez?

Glavinic: Semmi köze nem volt. (*Hihi.*) Az aggodalmaskodó levelemre meg azt válaszolta, hogy ne izgassam magam, nem ő volt az első, akinek ez az ötlete támadt.

Arról beszélgetünk, hogy nem tudok lámpafény és rádió nélkül aludni éjszaka, legalábbis olyankor nem, amikor egyedül vagyok.

Kaindlgruber: Amikor bekapcsolja a rádiót éjszakára, olyankor az Ö1-et hallgatja?

Glavinic: (*Na, ebből elegendem van. Történjen már valami.*) Az igazság az, hogy sokszor nem is rádiót hallgatok, hanem Fredl Fesl-t.

Kaindlgruber: Persze, van az a jódlis.

Glavinic: A királyjódlis. De jódlizni azért most nem fogok.

Kaindlgruber: Ilyesmire nem is kértem volna. Itt a következő hívás, Musztafa úr. Parancsoljon, Musztafa úr.

Musztafa úr: Ah, ah, ah. Ahhhh. Köszönet a műssorér. Köszönet! Hát, a féellelem, azt tudok... az rossz, nagyon rossz...vidékenn... magányos... nagyon sokok féellelem... kint... ah, ah, ah... ti meg a többi... aki egyedül van... külföldi egyedül... a faluba... magányos... féellelem... ahhhh, ah, ah...

Kaindlgruber: Úgy érti, Musztafa úr, magányosnak érzi magát, mivel Ön az egyetlen külföldi a faluban?

Musztafa úr: Neeem magányosnak éérzi! Magányos!

Kaindlgruber: Köszönjük, Musztafa úr. A következő telefonálónk Schoiswohl úr.

Schoiswohl úr (artikulálatlanul): Hát, azt kell hogy mondjam, a szerzőnek alighanem nincs ki mind a négy kereke, hogyha... hogyha Fredl Fesl-t hallgat!

Kaindlgruber: Legyen szíves, ilyet ne mondjon, Schoiswohl úr!

Schoiswohl úr: Én viszont, én EGÉSZ ÉJJEL az Őt-et hallgatom! És nézem a tévét... az ismeretterjesztő csatornákat! És több ezer... több ezer könyvet olvas-tam! Azét viszont, aki ott ül... aki ott ül a stúdióban... azét nem fogom megvenni, mivel Freedl Feeeeeel-t hallgat!

A felolvasás előtt a Herceggel van találkozásom, megyünk halat enni *Umarhoz*. Miközben átvágok a Karlsplatzon, csikorgásszerű zajt hallok, utána recsegést. Egy teherautó nyitott rakodókarja beleakadt az utcában közlekedő villamos felsővezetékébe. Úgy tűnik, a sofőr semmit nem vett észre az egészből, csak erőlteti tovább a kocsit, megint csattanás, a vezeték szikrázik, a közelben álló lámpaoszlopok véstesen meginognak. Az imbolygás és billegés terjed egyre tovább. A kábelek itt-ott leszakadnak a földre.

Felemelem a fejem. Közvetlenül az egyik villanyvezeték alatt állok, amely az utca széle felé ágazik le a felsővezetékéből. Félreugrok. Mellettem inogni kezd az oszlop, csaknem kidől. Tíz–tizenöt járókelő csak az én viselkedéséből érti meg végre, hogy nem csupán tanúi, hanem érintettjei vagyunk a balesetnek, szétszaladnak az immár mindenfelé a földre hulló villanyvezetékek elől. Nincs nagyobb baj.

Elcsodálkozom, milyen gyorsan reagáltam. De hát így van ez a gyáva nyulak-kal: előre kiszimatolják a veszélyt. Figyelem még egy ideig, ahogy a rendőrség meg a tűzoltóság lezárja az utcát. Káosz alakul ki, az összes villamos leáll. Remélem, senki nem szándékozott tömegközlekedési eszközön érkezni a felolvasásomra.

A Naschmarkton összefutok a rossz lelkiismeretemmel. Köszöntjük egymást, kezébe nyomom a kéteuros érmét, megköszöni, aztán rámutat az *Éjszakai műszak* példányára, amit a felolvasásra viszek magammal.

„Az meg micsoda?”

„Könyv” – mondom vonakodva.

„Milyen könyv? Mutasd! Ja, a Glavinic! Az marhajó, nem igaz?”

Értetlenül bámulom a fogatlan száját.

„Ismered az első könyvét?” – kérdi a púpos. „Azt a krimit, tudod. A kamerás... a kamerás férfi.”

„Kamerás gyilkos?”

„Persze, Kamerás gyilkos. Látod, az jó könyv! Olvastad?”

„Alig van időm olvasni.”

Umarnál már vár rám a Herceg, farkassügéért rendelünk, két személyre. Kihoznak egy hatalmas, hal formájú izét. Viszket a tarkóm. Odakapok, valami rovar, elcsípem és elhajítom. Mielőtt alábukik az asztal peremén, egy pillanatra még meglátom: valami bogár volt, de nem tudom, miféle. Pár másodperc múlva pokoli bűz terjeng az asztal körül. Mi a franc ez, teszem fel magamnak a kérdést,

aztán megérezem, hogy az ujjaim bűzlenek így, az ujjaim meg a tarkóm. Sikerült védekező reakciót kiváltanom egy bűzbogárból.

Kimegyek a mosdóba, és leszappanozom magam. A tarkómat addig dörzsölöm, amíg sajogni nem kezd, a kezemet vagy fél tucatszor öblítem le, a helyzet azonban nem javul, bűzlök, akár egy budi.

A kérdés mármost az, honnét szerezzek a felolvasásig valami erős parfümöt, amikor az üzletek már bezártak. Fél nyolc van, nyolcra a Museumsquartierban kell lennem, fél kilenckor kezdődik a felolvasás. Felhívom Elsét. Épp indulóban van, de megígéri, hogy hoz magával valamit.

A Museumsquartierban beállok a büfésorba egy sörért. A szervezőkkel beszélgetek, Gabi Hegedüssel és Christoph Möderndorferrel. Megérkezik Else, ideadja a parfümöt. Kirohanok a klotyóba, befújom magam, idegességemben elvétem a mértéket, és undorító illatfelhőben térek vissza a többiekhez.

Besötétedik. Felbukkan a városi tanácsnok, és üdvözlő: „Long time no see!” Erre még a szavam is elakad, csak ácsorgok bambán, amíg valaki a kezembe nem nyom egy újabb sört. Leülök az első sorba, a kazuár helyet foglal mellettem, a házi fotósa körülöttünk ólalkodik, és teszi a dolgát. Gabi rövid bevezetőt mond, taps, felmegyek a pódiumra, köröskörül sötét éjszaka, távol s közel a pulton álló olvasólámpa az egyetlen valamirevaló fényforrás, pillanatokon belül rovarok száza rajzanak körülöttem. Elkezdem a felolvasást. A rovarok a hajamba, a fülembé, az orromba repülnek, behatolnak a számba, belefulladásnak a sörömbé, lapozáskor szétnyomódnak az oldalak között, én pedig egyfolytában hadonászok és olvasok. Egész jól csinálom.

Utána nagyjából húszan maradunk. Itt van Else. Itt van Gerrit, a holland fordítóm, meg Beate, az orvos. Itt van Gabi és Christoph, itt van a Herceg, itt van Michaela Puchberger a Hanser terjesztési részlegétől, itt van Schlieber a kiadó képviselőjében, itt vannak a rabenhofosok is, legalábbis egy ideig. Csak Daniel ül otthon Till Fellnerrel, és nézi a *Shiningot*.

Idővel a *Leopold* kávéház tetőteraszán kötünk ki, és igazán kellemesen érezzük magunkat. A Természettudományi Múzeum felett kelőben van a hold. Ez az első meleg augusztusi este, három héten át esett, ma viszont eltűntek a felhők. Jó jel! Jó jel! Ujjatlan póló van rajtam. A lokál tulajdonosai egy üveg Metaxát állítanak az asztalunkra.